

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

*Ἑσωτερικοῦ :

*Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία. . . . . δρ. 8,—

*Ετησία φρ. χρ. 10,—

Εξαμηνιος. . . . . > 4,50

*Εξαμηνιος > > 5,50

Τρίμησιος. . . . . > 2,50

Τρίμησιος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστην μηνίος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

*Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. *Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Νοεμβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 52

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ Μέντερινιχ, ὁ Νάιππεργ, ὁ μικρὸς ψευδοβασιλεὺς τῆς Ρώμης μετὰ τῆς μητρὸς του Λευκοθέας Κορμά καὶ τῆς κυρίας Μοντεσκίου, πηγαίνουν εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ Μπέμμερβαλδ, ὅπου σταθμεῖ τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Καμάνιου. Ἐκεῖ εὐρίσκειται ὁ ἀληθινὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης μετὰ τῶν ἀρπάγων του συνωμοτῶν Λουδοβίκου Κορμά καὶ Τιάρκου. Καθ' ὁδόν, ἡ Λευκοθέα, ἀνύποπτος ἀκόμη, ἀκούει μακρόθεν ἓνα βρυχηθμόν.

— Ἀκούτε εἶπεν ἀρπάζουσα τὸν βραχίονα τῆς κυρίας Μοντεσκίου. Θὰ ἔλεγε κανεὶς..

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς συνήνητης τὸ βλέμμα τοῦ Μέντερινιχ. Δὲν ἐχρειάσθη τίποτε περισσότερον διὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὴν δυστυχῆ μητέρα ὅτι ἦτο Γαλλίς καὶ σύζυγος στρατιώτου...

— Ἐῖμαι τρελλή, εἶπε μὲ βεβιασμένον μείδιμα. Ἐμπρός!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΜΠΑΜΠΑ!

Ἐνῶ ὁ μικρὸς ὄμιλος ἀνέρχετο τὴν ἀτραπὸν τοῦ βουνοῦ, τὸ στρατόπεδον τοῦ Καμάνιου ἀνεστατοῦτο.

Ὁ θηριοδασεὺς, διὰ τοῦ λυγκιστοῦ τοῦ ὄμματός, εἶχε διακρίνει τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀμάξια κάτω εἰς τὸν μεγάλον δρόμον. Καὶ ἀφ' οὗ μ' ἐν παλαιὸν τηλεσκοπίον ἐπεσκόπησεν ὀλίγας στιγμὰς τὸν ὀρίζοντα, ἔτρεξε πρὸς τοὺς φίλους του φωνάζων :

— Οἱ Αὐστριακοὶ ! ... εἶνε κάτω ! ... ἤλθον νὰ μᾶς κτυπήσουν !

— Αὐτὴ τῇ φορὰ εἶμαστε χαμένοι ! εἶπεν ὁ Κορμάς καὶ ὁ Τιάρκος.

Ὁ ἀσιγγανὸς ὅμως τοὺς ἐπέπληξε διὰ τὴν ἀποθάρρυνσίν των.

— Ἀ, συνταγματάρχα μου ! εἶπεν ὅταν ἔχη κανεὶς τὴν τιμὴ νὰ εἶνε γάλλος ἀξιωματικὸς καὶ νὰ ὑπερασπίζεται τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολέοντος, χρεωστῇ νὰ πολεμήσῃ ὡς τὸ τέλος !

— Ἀλήθειαν, προσέθεσεν ὁ Τιάρκος.

Δὲν ἀρπάξαμε τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης μπροστὰ ἐπὶ τῇ μύτῃ τοῦ Μέντερινιχ, γὰρ νὰ σταθοῦμε ὕστερα νὰ μᾶς πιάσουν σὰν κουνέλια ! ... Νὰ φύγωμε !

— Δὲν ὠφελεῖ τίποτα ! εἶπεν ὁ Καμάνιος τὸ βουνὸ πρέπει νὰ εἶνε περικυκλωμένο... ἐστὶ δρόμος εἶδα ἱππεῖς.

— Τότε ;

— Τότε πρέπει νὰ ἐτοιμασθοῦμε γιὰ μάχην. Μήπως τὰ θηρία μας δὲν ἀξίζουν ἓνα στρατό ;

— Καλὰ λοιπόν, μάχη ! ...

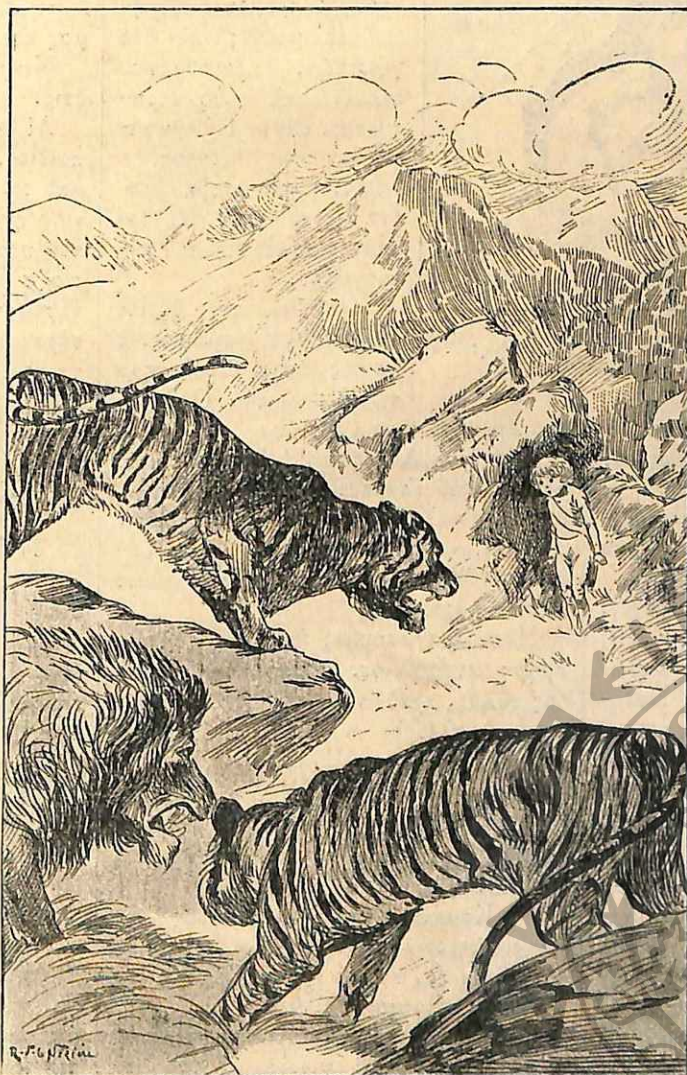
ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης. Τὸ προτιμῶ. Καὶ ἂν νικηθῶμε, θὰ πληρώσουμε τουλάχιστον μὲ τὴ ζωὴ μας τὴν ἡττά μας καὶ θὰ κάμωμε ὅλον μας τὸ καθήκον !

— Ἐκτὸς τοῦ θὰ διασκεδάσωμε κηδῶνα ! συνεπλήρωσε φαιδρῶς ὁ Καμάνιος.

Αἱ προετοιμασίαι ἔγειναν γρήγορα. Τὰ τρία ἀμαξόδοξα ἐσχημάτισαν ἐν τετραγώνον, τοῦ ὁποῦ ἡ μία πλευρὰ ἔμεινεν ὄνοικτή, τὸ ἀνοιγμα ὅμως τοῦτο θὰ ἐφυλάσσετο ἀπὸ τὸν πελώριον Ἰόμπυ, ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Τιάρκου. Ὅπισθεν αὐτοῦ, εἰς τὸ κέντρον τοῦ τετραγώνου, ἐτοποθετήθη ὁ συνταγματάρχης μὲ τὴν σπάθην του καὶ μὲ τὰ πιστόλια του, προσταίξων διὰ τοῦ σώματός του τὸν μικρὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος παρεκλούθει τὰς προετοιμασίας αὐτὰς μὲ σοβαρότητα ἐκπαικτὸν διὰ παιδί τῆς ἡλικίας του.

Ὁ Καμάνιος, ὡς στρατηγὸς ἐπιθεωρῶν τὰ στρατεύματά του καὶ ἐνθουσιάζων πρὸς πόλεμον μὲ ὀλίγας ζωῆρας λέξεις, περιήρχετο τοὺς κλωβούς τῶν θηρίων του καὶ τὰ ἐξηρθεῖτο κεντῶν αὐτὰ διὰ τῆς σιδηρᾶς του ράβδου.

— Θάρρος, Νέμες ! τοῖς

«Αἱ τίγρεις ἐσύροντο βραδέως πρὸς τὸ παιδίον...» (Σελ. 422, στ. γ').

εφώναζε· και σύ, Βεγγάλη! Δείγνετε τὰ δοντάκια σας, πουλάκια μου! Σὲ λίγο θὰ σὰς δοθῇ ἀφορμὴ νὰ τὰ μεταχειρισθῆτε!...

Τὰ θηρία ἀνταπεκρίθησαν μὲ ἀγρίου μνησθμοὺς καὶ ὤρμησαν πρὸς τὰς κηλίδιας ὡς νὰ ἤθελαν νὰ πεταχθοῦν ἔξω.

— Σιγά, σιγά! τοῖς ἔλεγεν ὁ Καμάνιος. Διγὰκι ὑπομονὴ καὶ θὰ σὰς ἀνοίξω, χρυσά μου! Ἀλλὰ ποὺ εἰσαστε! Σὰς θέλω, νὰ μοῦ τοὺς ἀλέσετε αὐτοὺς τοὺς παλαιοστριακοὺς! Ἄ γειά σας!...

Οἱ μνησθμοὶ τῶν θηρίων ἐδιπλασιάσθησαν, ἐπαναλαμβάνοντο ἀπὸ τὰς ἡχοὺς τοῦ βουνοῦ.

Τότε ἠκούσθησαν καὶ ἀπὸ τὸν μικρὸν ὄμιλον, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπείχε πλέον παρὰ

«Ὁ κ. Νάιπερ ἀπῆγε ὁρμαῖος τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης...»
(Σελ. 423, στ. α'.)

ἐκατοντάδας τινὰς μέτρων. Ἡ κυρία Μοντεσκιού καὶ ἡ Λευκοθέα ἐσταμάτησαν.

— Τ' εἶν' αὐτὲς ἡ φωναί; ἠρώτησεν ἑντρομος ἡ παιδαγωγὸς τὸν κ. Μέντερινι. Ὑπάρχουν λοιπὸν λέοντες 'ς τὰ βουνά σας;

— Μὰ τί; μόνον ἐστὶ Παρίσι νομίζετε ὅτι ὑπάρχουν; ἀπεκρίθη μὲ πονηρὸν μειδίαμα ὁ πρωθυπουργός, ἀνταλλάσσων πολυσήμαντον βλέμμα μὲ τὸν κ. Νάιπερ.

Κατόπιν ὁ πρίγκιψ προσέθεσε χαμηλοφώνως, λαμβάνων τοὺς βραχίονας τῶν δύο γυναικῶν, ἐνῶ ὁ κόμης ὠδήγει τὸν μικρὸν Κορμᾶν:

— Ἐμπρός λοιπόν, κυρίαι μου... πρέπει! Μὴ λησμονεῖτε ὅτι μοῦ ὠρκίσθητε ὑπακοήν.

Ἡ Λευκοθέα καὶ ἡ κυρία Μοντεσκιού ἐπροχώρουν μηχανικῶς, ἐννοοῦσαι ὅτι θὰ ἐβλεπον ἐπιτέλους τὴν λύσιν τοῦ δράματος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἔζων ἐκτὼς ἤδη ἡμέρας.

Εἰς μίαν καμπὴν τῆς ἀτραποῦ, οἱ στρα-

τιῶνται, οἱ ὅποιοι προηγύντο ὡς ἀνιχνευταί, ἐπέστρεψαν ὀπίσω καὶ ἀνῆγγελλον:

— Εἶνε 'κεῖ, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Φαίνεται πὼς μᾶς εἶδαν.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ κ. Μέντερινι. Ἐμπρός!

Καὶ ἐνευσεν εἰς δύο ἱππεῖς νάρπασουν τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι, ὅσον καὶ ἂν ἐδοκίμασαν νάντισταθῶν, ἠναγκάσθησαν νὰ κολουθήσουν τοὺς στρατιώτας. Οὕτως ἀνῆλθον μὲ τὸν ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου, ὅπου ἐστρατοπέδευεν ὁ Καμάνιος.

Ὁ κ. Νάιπερ ἐδεῖξεν ἀπλῶς διὰ τῆς χειρὸς τὸ προμερὸν τετράγωνον, τὸ ὁποῖον ἐσημάτιζαν τ' ἀμαξόσπιτα. Ὁ πελώριος ὄγκος τοῦ ἐλέφαντος, ἀκινήτου ἐκεῖ ἔμπρός, ἀντικαθίστα τὴν τετάρτην πλευράν.

— Βλέπετε, ἔξοχώτατε, εἶπεν ὁ κόμης, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν πάρωμεν ἀπὸ 'κεῖ-μέσα.

— Θὰ ἰδῆτε! ἀπεκρίθη ὁ πρωθυπουργός μὲ τὴν μεγαλητέραν πεποίθησιν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν ἀεὶ εἰπῇ περισσότερα. Δύο κραυγαὶ τρόμου ἀντήχησαν ἐκ μέρους τῶν δύο γυναικῶν, κρατουμένων ὅλον ἐκ τῶν δύο στρατιώτας. Εἶχον ἰδῆ τὴν κεφαλὴν ἐνδὸς λέοντος, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθη ἔξαφνα εἰς τὸ κενὸν τῆς τετάρτης πλευρᾶς τοῦ τετραγώνου.

Ὁπισθεν τοῦ θηρίου ἐνεφανίσθη ὁ Καμάνιος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἡρώων τοῦ Ὀμήρου,

προσεφώνησε τοὺς ἐχθρούς:

— Κύριοι Αὐστριακοὶ! Βλέπω ὅτι τὸ μάθημα ποὺ ἐλάβατε τὴν ἄλλην φορὰν, δὲν σὰς ὠφέλησε καθόλου. Ξανάλατε, ἀλήθεια, νὰ πάρετε τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολέοντος; ... Πολὺ καλὰ! κοπιᾶστε νὰ τὸν πάρετε!...

Ἦτο πραγματικῶς θαυμάσιος ὁ μελαψὸς ἀστὶγγανός, ἀνὰ μάλῳ, γεμάτος οὐλὰς, κραδαίνων τὴν ράβδον τοῦ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ βρυχωμένου λέοντος.

Εἰς νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, οἱ στρατιῶται ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα, μᾶλλον σημειωτὰ, καὶ ἐπρότειναν τὰ τουφέκια τῶν.

Ὁ Καμάνιος τότε ἔτρεξε πρὸς τὸν πλησιέστερον κλωθὸν, ἀνοίξεν ἀποτόμως τὴν θύραν τοῦ καὶ αἱ τίγρεις, ἐκπληκταὶ διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἐλευθερίαν τῶν, ἐξῆλθον καὶ ἤρρισαν νὰ σύρωνται πλησίον τοῦ λέοντος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμῶν ἀκόμη νὰ ὑπερβῶν τὰ ὅρια τοῦ περιβάλλοντος. Ὡς νὰ ἐδίσταζαν νὰ ἐκλεῖθον τὴν

λείαν, κατὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐφώρμων, ἐπεριμέναν ἐξηπλωμένοι μὲ τὴν κοιλιάν.

Ὁ Τιάρκος, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἐλέφαντος, καὶ ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης ὀπισθὲν τοῦ, παρηκολούθουν ἀγωνιώδεις τὰ προκαταρκτικὰ τῆς πρωτοφανοῦς μάχης.

Ἐξῆφνα ὁ σπῆχος τῶν στρατιωτῶν διηνοίχθη, καὶ ἕνα παιδάκι, μὲ αὐστριακὴν στέλν, ἐσπερώχθη ἀπὸ ὄρσαντον χέρι καὶ ἐτοποθετήθη, ὁλομόναχον, εἰς τὸ κενὸν διάστημα ἀπέναντι τῶν θηρίων. Τὸ παιδάκι ἤθελε νὰ φύγῃ, ἀλλ' οἱ στρατιῶται τὸ ἐμπόδιζαν καὶ τὸ ἠνάγκαζαν νὰ στέκεται ἐκεῖ ἔμπρός.

Ἀλλὰ δύο κραυγαὶ ἀντήχησαν. Ἡ πρώτη, φοβερά κραυγὴ μητρὸς, τῆς ὁποίας ἀποσποῦν τὸ τέκνον, ἦτο τῆς Λευκοθέας. Ἡ ἄλλη, κραυγὴ λύσσης καὶ ἀπελπισίας ἀνισχύρου, ἦτο τοῦ Κορμᾶ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀνεγνώρισε τὸν υἱὸν του...

Αἱ τίγρεις ἐκύτταζαν ἤδη τὸν μικρὸν μὲ τὰ πράσινα μάτια τῶν, ὡς λείαν προσφερομένην εἰς αὐτάς...

Ἀμέσως ἠκούσθη μία φωνή. Ἦτο τοῦ πρίγκιπος Μέντερινι, ὁ ὁποῖος ἔλεγε:

— Συνταγματάρχτα Κορμᾶ, δώσατέ μας τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης!

Νεκρικὴ σιγὴ διεδέχθη αὐτὰς τὰς λέξεις.

Αἱ τίγρεις ἐσύροντο βραδέως πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχε παγώσῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν τρόμον του. Εἰς μάτην ὁ Καμάνιος ἠγωνίζετο νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ θηρία τοῦ πρὸς τοὺς κλωθούς. Δὲν τὰ ἐξουσίαζε πλέον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ λέων ἐπροχώρει, μασιζὼν τὸν ἄερα μὲ τὴν οὐράν του, πρὸς τὸν μικρὸν Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ τώρα ὡς ἄψυχον σῶμα ἐπὶ τῆς γλῶσσης... Μίαν σιγὴν ἀνοίξε τὰ μάτια του, εἶδε τὸν κίνδυνον, καὶ ἐξ ἐνοστίτου, μὲ φωνὴν σπαρακτικὴν, ἀνέκραξε:

— Μαμμά! μαμμά! βοήθεια!

Ἡ ἐπικλήσις αὐτὴ εἰσηκούσθη. Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἠμπόρεσε νάντισταθῇ περισσότερον εἰς ἐκεῖνο τὸ μαρτύριον, καὶ ἀρπάσας τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, ἔτρεξε πρὸς τοὺς ἐπιδρομεῖς φωνάζων:

— Ὅριστε!... πάρτε τον!

Ὁ Μέντερινι ἐπροχώρησεν ὁ ἴδιος διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν μικρὸν βασιλῆα. Ταυτοχρόνως ὁ Κορμᾶς ἔτρεξε πρὸς τὸν υἱὸν του, διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ πρωθυπουργός τοὺς στρατιώτας.

Ἀμέσως ἀντήχησε φοβερά συμπυροκρότησις, τὴν ὁποίαν διεδέχθησαν ὠρυγαὶ πόνου. Καὶ αὐτὸς ὁ συνταγματάρχης εἶχε πυροβολήσῃ κατὰ τῶν θηρίων τῶν ἀπειλούντων τὸν υἱὸν του.

Ὅταν ὁ καπνὸς διελύθη, ἐφάνησαν τὰ πτώματα τῶν δύο τίγρεων, ἐξηπλωμένα

ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπὸ τῶν λιπθύμων μικρὸν Κορμᾶν.

Καὶ ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος τὸν ἐσήκωνεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κατεβίλει τὰ γλωμὰ μαγουλάκια του, ὁ κ. Νάιπερ ἀπῆγε ὁρμαῖος πρὸς τὰς ἀμάξας τὸν μικρὸν βασιλέα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος εἰς μάτην ἐπάλασε κράζων βοήθειαν.

Ὁ κ. Μέντερινι ἦτο νικητής. Ἡ πατρικὴ ἀγάπη εἶχε δαμάσῃ τὸν ἀδάμαστον ἀξιώματιν. Ὁ πρωθυπουργός, βαθεὺς γνώστης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἤξευρε καλὰ ὅτι ὁ κίνδυνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐξέθετε τὸ παιδίον ἐκεῖνο ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ πατρὸς του, θὰ τὸν ἐνίκουσε ἀσφαλέστερα καὶ γρηγορώτερα παρὰ ὅλῳ κληρὸν σύνταγμα στρατοῦ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἀπεδόθη, ἡ μάχη ἐτελείωσε. Λυσσὴν διὰ τὴν ἡττάν του ὁ Καμάνιος, ἀνεκάλυψε διὰ νεύματος τὸν Νέμεσον, ὁ ὁποῖος ὑπήκουσε, καὶ τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν κλωθόν.

Ὁ Τιάρκος εἶχε κατέλθῃ ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ Τόμπου καὶ ἐπερίμενε νὰ ἔλθουν οἱ στρατιῶται τοῦ Μέντερινι νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ πρωθυπουργός ἐπροχώρησεν ἀπαθῆ καὶ σοβαρός.

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν, ἀρῶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης μᾶς ἀπεδόθη, κανεὶς δὲν θὰ καταδιωχθῇ διὰ τὴν ἀπαγωγὴν του. Αὐτὴ δὲν ἦτο, κυρία, ἡ συμφωνία μας; προσέθεσε στραφεὶς πρὸς τὴν Λευκοθέαν.

Κατόπιν ἐνευσεν εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ ἀπεσύρθη μετ' αὐτῶν χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ κυρία Μοντεσκιού τὸν ἠκολούθησεν. Ἡ Λευκοθέα ἔμεινε μὲ τὸν σύζυγον καὶ μὲ τὸν υἱὸν τῆς, πλησίον τῶν ὁποίων ἦλθον μετ' ὀλίγον ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Καμάνιος.

ὑπὸ τὰς θωπιὰς τῶν γονέων του, ὁ μικρὸς Λουδοβίκος ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ζωὴν. Τὴν σιγὴν ἐκείνην, ὁ Καμάνιος ἐδεῖξε ταυτοκρατορικὰ ἀμάξια, τὰ ὁποῖα ἐφάνιντο τρέχοντα ὅλοταχῶς ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, κάτωθεν τοῦ βουνοῦ, καὶ ἀπάγοντα πρὸς τὴν σκληρὰν του μοῖραν τὸν Ἀετιδέα, ὁ ὁποῖος ἐξαναγύριζεν εἰς τὸ κλουβί του...

— Νὰ πάρῃ ἡ ὁρμή! ἀνέκραξεν ὁ θηριοδαμαστής, διερμηνεύων μὲ αὐτὴν τὴν φράσιν τὴν λύσσαν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν ὀλων.

— Πᾶσι, νικηθῆκαμε, ὑπέλαθεν ὁ Τιάρκος. Δὲν θὰ ξαναφέρωμιν τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης 'εἰς Παρίσι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν ἀφίνομε καὶ κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς μας 'εἰς τὰ χέρια τῶν Αὐστριακῶν.

— Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ! συνεπλήρωσεν ὁ συνταγματάρχης, ἐξακολουθῶν νὰ ὀλιβῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τοὺς προσφιλεῖς του, τοὺς ὁποῖους δὲν ἤλπιζε νὰ ἐπανίδῃ ποτέ.

Ὅκτῳ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, εἰς τὰς ἐρημερίδας ἀνεγινώσκοντο τὰ ἑξῆς:

«Ὁ υἱὸς τοῦ Βοναπάρτου μετέβη πρὸς συνάντησιν τῆς μητρὸς του εἰς τὰ λουτρά τοῦ Βάδεν. Θὰ μείνῃ ἐκεῖ ἕνα μῆνα πρὸς τελεῖαν ἀνάρρωσιν ἐκ τῆς ἐλαφροῦς ἀλλοῦς τῆς ἀσθενείας του. Ἡ κυρία Μοντεσκιού, παιδαγωγὸς τοῦ βασιλῆα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Θὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ πλησίον τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος αὐστριακὸς παιδαγωγός, ὁ κόμης Δεϊτριχστάιν».

Χάρις εἰς τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν πυγμὴν τοῦ προμεροῦ Μέντερινι, τοῦτο ὑπῆρξε τὸ μόνον ἔγχο, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ τολμηρὰ αὐτὴ ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς τὸν θαυμάσιον πύργον τοῦ Κομπῶλ, εἰς τὴν Τουραίνην, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δεϊγνῆρος, ἐπανευρίσκοντο μετὰ δύο ἔτη τὰ κυριώτερα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν κυρίαν Λεφέμπρ, τὴν καλὴν στραταρχίαν, ἡ ὁποία, καλλιεργοῦσα τὰ ἄνθη τῆς μελετικῆς καμίζου, προσπαθεῖ νὰ γνῶν ὅτι ἐκεῖ, εἰς τὸ Κεραμαϊκόν, εὐρίσκεται τώρα ἡγεμὼν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ὁ Κοντοδεκανέας.

Ἡ ἐπιστροφή ἐκ τῆς Ἑλλάδος τὴν εἶχε κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν λύσσαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὅταν ἔμαθε τὴν ἀποτυχὴν ἀπόπειραν τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ἐπειτα ἦλθε τὸ Βατερλώ, ἡ Ἁγία Ἐλένη, ἡ ὀριστικὴ ἡττα καὶ καταστροφή. Ἐννῆσος τότε ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε 'εἰς Παρίσι καὶ φρονίμως ἀπεσύρθη εἰς τὸν πύργον τῆς μετὰ τὸν Λεφέμπρ. Ἀλλὰ πιστὴ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς, δὲν ἐλησμονήσας τοὺς φίλους τῆς. Ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα, σύζυγοι πλέον, κατοικοῦν εἰς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο σπίτι, τὸ ὁποῖον σκεπάζουν κισσοὶ καὶ κληματίδες εἰς τὸ βάθος τοῦ πάρκου. Ἡ Ζινέττα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἀκαμάτου πάντοτε κυρᾶς Σαρπῶ, ἐπιμελεῖται τὰς πόρρουχας τοῦ πύργου, ὁ δὲ Τιάρκος περιέρχεται τὰ δάση καὶ τὰ λιβάδια, ἐκτελῶν εὐφρῶς καὶ μεθοδικῶς τὰ νέα του καθήκοντα ὡς ἐπιστάτου.

Χάρις εἰς αὐτόν, τὸ κτήμα τῆς στραταρχίνας διδῇ τώρα μεγάλον εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον, μὲ τὰς κυλινδρῶς ἐκκενῶν τῶν χρυσῶν νομισμάτων, τοὺς ὁποῖους ὁ Λεφέμπρ εἶχε λάβῃ παρὰ τοῦ Ναπολέοντος, κάμνει τὴν δούκισσαν τοῦ Δάνταϊ μίαν τῶν πλουσιωτέρων πυργοδεσποινῶν τῆς Γαλλίας. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ὁ Κορμᾶς καὶ ἡ Λευκοθέα εἶνε ἐκ τῶν οἰκτιρῶν τοῦ Κομπῶλ.

Ὅπως εἶχε προεῖπῃ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Λευκοῦ Ἰπποῦ, εἰς τὸ Φονταίνεμπλώ, ἡ κυβερνήσις τοῦ

Λουδοβίκου ΙΗ' προσέφεραν εἰς τὸν Κορμᾶν τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ· ὁ συνταγματάρχης ὅμως ἠρνήθη εὐγενῶς καὶ ἐπῆρε τὴν ἀποστρατεῖαν του καὶ τὴν σύνταξιν του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, εἰς τὸ Κομπῶλ ἔχουν ἐορτήν: μουσικὸς ταχυδρόμος φέρει ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ἐλένη μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν, χάρις εἰς τὴν βοήθειαν μερικῶν λαθρεμπόρων, ὁ μέγας Ἐξόριστος κατορθώνει, μὲ ὅλην τὴν αὐστηράν ἐπιδεδειγμένην τὴν φυλάκων του, νὰ στέλλῃ κατὰ τὸσον πρὸς τοὺς φίλους του. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ στραταρχίνα ξαναγίνεται κυρία Σάν-Ζέν. Βγάζει ἀπὸ τὰ βάθη ἐνδὸς ἐρμαρίου τὴν στολήν τῆς καντινιέρας, τὴν ὁποίαν φυλάττει εὐλαδῶς παρὰ τὴν στολήν τοῦ λοχίου Λεφέμπρ, τὴν φορεῖ, καὶ οὕτως ἐνδεδυμένη παρουσιάζεται εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν τοῦ πύργου, ὅπου ὅλοι οἱ πιστοὶ εἶνε συνηθροισμένοι.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν τῇ σιγῇ τῶν μαζῶν χειμερινῶν νυκτῶν, πάντοτε θὰ ὁμιλοῦν περὶ Ἐκεῖνο οἱ...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΤΙΑΡΚΟΥ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑΣ».

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΡΙΝ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Παιδί μόλις δώδεκα ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶνε ἡδὴ... διευθυντὴς περιοδικοῦ διὰ τὴν νεολαίαν, — ὁ μικρὸς Ἀλλεῖν δὲ Σαιντ-Ὀγκάν, διευθυντὴς τῆς «Ἐρημερίδος τῶν Δύο Κόσμων», — ἀπερῶνε κατ' αὐτὰς τὴν ἐξῆς περιεργότατην ἐπιστολήν πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην τῆς παρισίνης «Πρωΐας». Σὰς τὴν ἀντιγράφω ἐδῶ, ἀπλῶς χάριν περιεργείας, διὰ νὰ ἰδῆτε δηλαδὴ πὼς σκέπτονται μερικοὶ ἀναγνώσται τῆς ἡλικίας σας περὶ τῆς παιδικῆς φιλολογίας:

«Δώσατέ μας βιβλία! Δὲν σὰς ζήτη βέβαια μερικοὺς τμῶνας ὡς δώρον. Ἐὰν ὅλοι οἱ νεαροὶ Γάλλοι ἀνηθύνοντο πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ κάμουν βιβλιοθήκας, οἱ πόροι τῆς ἐρημερίδος σας ταχέως θὰ ἐξηντλοῦντο. Θὰ σὰς παρεκάλουν μόνον νὰ συστήσετε εἰς τοὺς συγγραφεῖς νὰ γράφουν βιβλία, ποῦ νὰ μᾶς ἐνδιαφέρουν. Πλησιάζει ἡ πρωτοχρονιά καὶ ἀπειλοῦμεθα πάλιν νὰ λάβωμεν ὡς δῶρα βιβλία πολὺ παιδαγωγικά. Οἱ γράφοντες βεβαίως ἔχουν πολὺ πάλαντον. Οἱ ἐκδότες τὰ τυπώνουν εἰς ὠραῖον χαρτὶ καὶ τὰ

556. Κυβόλεξον διὰ Μαγικοῦ Γράμματος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις ἀποτελοῦσαι Κυβόλεξον :

Βῶλος, χιτών, νότος, Σιδών.

*Εστὶν ἐπὶ τοῦ Μαθαίνοντός σου

557. Ἐπιγραφή

Χ Σ Ι Η | Υ Σ Ε Ν
Ν Ε Η Τ | Ω Σ Ε Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

*Εστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀναγεννηθέντος Ἑλλάδος

558. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 = Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ
2 1 5 4 1 = Κράτος τῆς Εὐρώπης
3 6 2 1 5 6 7 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
4 1 5 6 7 = Θεὸς ἀρχαῖος
5 1 3 2 6 7 = Ἀρωματικόν
6 1 7 4 7 = Τόπος γλοερὸς
7 4 5 1 = Ὅρος τῆς Γραφῆς

*Εστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀσπρου Γάτου

559. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νὰποτελοῦν κατὰ σειράν ὥραν τοῦ ἔτους :

Δειλός, φίλος, καθάρος, λεπτός, ἀσπίς

*Εστὶν ἐπὶ τοῦ Ναυτικά

560-561. Φωνηεντόλιπα

1) γλπν - τ - ** - γνν

2) ** - τ - σμ - γν - κ - τν - ψγν

*Εστὶν ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

562. Γρίφος

ηρξ   ρας ρας ρας
                         ρας ρας ρας
                         ρας
                         ρας ρας   μαν τις
ο   ο   ρας ρας   ια   τρώς.
                         ρας
μένει   μένει   ρας ρας ρας
                         ρας ρας ρας

*Εστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀτρομήτου Λεονίδα

Τέλος τοῦ 122 Διαγωνισμοῦ.

*Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43 καὶ 44

447. Περίανδρος (περί, ἄνδρος). — 448.

Ἐσθλὴρ - ἐσθλῆς. — 449. Ἀφρός - φάρος.

450.

451.

ΑΝΝΙΒΑΣ   ΠΡΙΛΜΟΣ
ΣΙΚΕΛΙΑ   ΣΥΒΙΛΛΑ
ΑΝΑΝΙΑΣ   ΣΑΛΑΜΙΣ
ΚΡΑΣΣΟΣ   ΚΑΛΑΜΟΣ
ΗΣΙΟΔΟΣ   ΣΙΔΗΡΟΣ
ΑΠΟΥΛΙΑ   ΠΗΓΑΣΟΣ
ΑΜΥΝΤΑΣ   ΣΤΡΑΒΩΝ

452. Γλώσσα κακὴ ὀξύτερα ἀκμῆς ξίφους. —

453. Ἡ κλίνη (κλίνει). — 454. ΕΡΜΗΣ

(Ἐλβετία, Ἀρτεμίδιον, Σάμος, Ἄστυρ, Σιλίστρια). — 455. Ἀρετὴ ἐπαινος οὐκ ἀν-

τάξις. — 456. Ἀποκρίνου ἐν καιρῷ (ἀπὸ κρινου - ἐν καὶ ρῶ.)

457. Λάτιον (λά, τί, ὄν). — 458. Κλέων-

λέων. — 459 Κύνος-πυκνός. — 460. Σήμερον.

461. ΙΑΒΑ 462-466. Τῇ προσθήκῃ

ΑΔΕΝ τοῦ Ρ: θρόνος, δορκάς,

ΒΕΡΝ κρότος, Κόδρος, τρά-

ΑΝΝΑ γος. — 467. Γονεῖς δεῖ

αἰδεῖσθαι. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους, ἐκ

τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐναλλάξ ἐκ δε-

ξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν). — 468. ΑΤΤΑΛΟΣ

(ἈΤτάλεια, Κύτταρον, ἄγγεΛΟΣ). — 469. Παῖς ὢν κόσμος ἰσθι, ἡδὼν ἐγκρατής. — 470. Πᾶν μέτρον ἄριστον (Π' ἀν μετρο - νὰ ρεῖς τον.)

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1910, ἡ Διάπλσις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ 33ον αὐτῆς ἔτος. — Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἡ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἡ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἡ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθὴσόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπιπλέον κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γίνωνται ΔΩΔΕΚΑ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώσεις Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 379.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λήξις μετ' ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτῶν 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτῶν 5 μόνον μετ' ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν διπλάσιον, καὶ μετ' ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετ' ἀπλᾶ ἢ παχία ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,"

Συμφωνῶς τῇ προκηρξίᾳ μας εἰς τὸ 42ον φυλλάδιον τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως», κατερίτληται τὸ κάτωθι πρότυπον ψηφοδέλιον ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε θεσάντων ὑποψηφιότητων διὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1910.

ΜΑΝΝΑ ΜΑΣ Εἶν' Ἡ ΕΛΛΑΔΑ
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

ΕΥΖΩΝΑΚΙ

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗΝ ΓΑΛΑΝΗΝ ΜΑΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΩΣ ΠΟΝΟ ΤΟΥΣ ΥΠΟΔΟΥΛΟΥΣ

ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Προτρέπομεν δὲ καὶ παρακαλοῦμεν τὰς καλαιοῦς συνδρομητὰς καὶ εὐγενεῖς συνδρομητὰς ὥπως τὰ ψηφίσωσι.

Ὅλοι καὶ ὅλοι τὴν ψήφον Σας!

Κάτω οἱ Συνδυασμοί!

Ζήτω οἱ φιλελεύθεροι! (Γ', 239-41)

Ψηφίσατε ὅλοι καὶ ὅλοι τὸ ψηφοδέλιον τοῦ «Δεσμοῦ τῶν Ἑλληνισμῶν ἡ Διάπλσις». Ἀσπρὸ Π. Ἄσπρὸ Π. Ἄσπρὸ Π.

Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν. Τὰ καλὸν τετρα βραβεύονται μέχρι 31ης Δεκεμβρίου. 1ον τόμον Α' Περιόδου (κατ' ἐκλογὴν). — 2ον Δεύκωμα γραμματισμῶν. — 3ον Τομίδιον Πνεύματος (κατ' ἐκλογὴν). — Μανεδῶν. Const. Th. Papanicolaou, Dé-déagatch (Turquie). (Γ', 236)

Παρακαλεῖται ἡ Λατρετικὴ Πατρίδα νὰ παύσῃ τὰς ἐγχορηγίας, διότι τὸ «Κράτος τῶν Ἀνθίων» θὰ στρέψῃ τὰς ἀνάγκας του καὶ τοὺς τριδύλους του κατὰ τῆς «Διαπλ. Αὐτοκρατορίας». — Κοιλὰς τοῦ Ἀλιάκμωνος. (Γ', 237)

Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι Μάρκος Μπότσαρης, Ἐαρινὴ Ἀδρα, καὶ Κίμων Τσουκαλῆς, νὰ δηλώσωσιν ἡμῖν σαφῶς τὰ αἴτια τῆς παραιτήσεώς των. Σὺ δέ, Δωδοναίε, ἐνῷ σὺ ἐπρότεινας τὴν ἰδρυσιν τοῦ συλλόγου καὶ μᾶς ἐξήτησας τὴν ὑποστήριξίν μας, τὴν ὅποιαν ἡμεῖς εὐχαρίστως παρέσχομεν, ἐσκέψῃς ὥρμως ὅταν ὑπέβαλες παραιτησίαν ἀπὸ τοῦ συλλόγου τοῦ ὁποίου σὺ ἦσθ ὁ ἰδρυτής; Καί, δὲν ἤρκει μόνον τοῦτο, παρέσυρες καὶ τοὺς ἄλλους! Κατόπιν τούτων ἡμεῖς ἀποβάλλομεν πᾶσαν εὐθύνην.

Τὰ ἐναπολειπόμενα μέλη τοῦ συλλόγου «Τὸ Φῶς», (Γ', 238)

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(25 λεπτὰ τὸ ψευδώνυμον)

Γαλανόλευκη, Ἑλληνικὸς Παιάν, Κερκυραϊκὴ Αὔρα, Μάρκος Μπότσαρης.

ΕΒΔΟΜΑΙΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 50 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 425]

ΑΘΗΝΩΝ. Φιγὴ Παπαδήμου, Ἀλ. Β. Σπυράκης, Νικ. Σ. Ἀποστολάκης, Στ. Σ. Καλλιγὰς, Ἰω. Π. Φύσσας, Ἰω. Παν. Μελίδης, Κωντ. Χρ. Ἐλασσάνης, Φανή Ν. Αἰτωλάκου (49) Δημ. Χ. Κασσάνδρας, Γεώργ. Χ. Κασσάνδρας, Φανίτσα Ι. Ζήση (49) Δημ. Γ. Μαργαράκης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΟΥΛΙΝΙΤΣΗΣ. Ἀθηνᾶ Π. Πούλλου, ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ. Νικ. Α. Ἀδαμοπούλου, Πατρι- νία Α. Ἀδαμοπούλου, Χρ. Α. Ἀδαμοπούλου, Αἰων Α. Ἀδαμοπούλου.

ΚΑΛΑΜΟΝ. Νυμφαία τοῦ Παρίσου (48,50)

Ἑλὴν Π. Μουζίδου (48).

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Ἐνας χωρὶς ἐπογραφὴν.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Ἀφ. Σ. Μουτῆς, Ἀσπα- σία Ἀνδρ. Πυλαρινῶ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Μιχ. Α. Τσίγκας.

ΠΑΤΡΩΝ. Καίτη Κ. Γεωργακοπούλου (49).

ΣΥΡΟΥ. Νίνα Γ. Μπινιόρη, Εὐφρην Γ. Γκιόκα, Γ. Π. Γιαννάκης (49,50).

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ὁ Ἀδῆα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Ἀγγελικὴ Σακελλαρίου (49).

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. Φαναριώτης, Κ. Κωνσταντινίδης.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ. Γεώργιος Διαμαντάκης (49), Καλλιόπη Καθριπτιν (49) Μαρία Δασκαλάκη (49), Γεωργία Γ. Νίρη (49), Ἀντ. Π. Γράβης.

ΡΑΜΛΙΟΥ. Ἀργυρία Γ. Α. Παπαῖ.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ. Φιλελεύθερον Πνεῦμα.

ΣΑΜΟΥ. Εὐ. Δημ. Καίτας, Ἑλὴν. Ἀντ.

Ἀντωνιάδου, Γεώργ. Ἀντ. Ἀντωνιάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ἀνόματα ἐκτε- σαν εἰς τὴν Κληρωτικὴν καὶ ἐκλερώσαν ὁ Γ. Π.

ΠΑΝΟΡΥΚΑΚΗΣ, ἐν Σύρῳ, καὶ ἡ ΜΑΡΙΑ

ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ ἐν Πόρτ-ΣαΪδ, οἱ ὁποῖοι ἐπεγράφη- σαν διὰ μίαν τμηματικὴν ἑκατοστὴ.

Προσέδωκεν λεπτὰ 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ